

Обетътъ я горѣше като неизцѣрима рана.

И тя знаеше, че трѣбва да го изпълни. О! Кога дойдѣше решителниятъ мигъ, тя нѣмаше да забрави своята клетва . . . Но не щѣше ли да бѣде съдбовна грѣшка ако послуша сега желанието на съзаклятниците? Не, не бѣше още време. Можеше да се почака.

Тя скочи. И отново, безъ да е обѣдвала, безъ да смѣни дрѣхитѣ си, бързо се отправи къмъ съвета.

Още вечерта бистрокрили гончии разнесоха писмата ѝ до венгерската кралица Иоланта, до Борила, до солунската кралица Маргарита, до алеманскитѣ власти въ южна Елада, до гарнизонитѣ на Аркадиополъ, Силиври, Периторъ и Виза.

Начело на нѣколко набързо събрани дружини, маршалъ Вилхардуенъ трѣгна въ бързъ походъ къмъ северъ.

227

Жителитѣ на Преславската хора, наречена още Петрова, по името на най-стария Асеновски братъ, напоследъкъ почнаха доста да се дивятъ на многобройнитѣ поклонници, които посещаваха тѣхния стариненъ манастиръ, построенъ въ отдавнашно време, край града отъ червена печена тухла. Ето, че и презъ тази вѣтровита зимна нощъ, много стѣпки по бѣлата равнина водѣха къмъ задната, градинска портичка на манастирската ограда. Ала следъ полунощъ вѣтрѣтъ спрѣ и отново снѣгътъ завалѣ бѣвно, равно, непрестанно, закривайки диритѣ на мѣжетѣ, които, скрити задъ залостени врати, край лумналия оджакъ на игуменската стая, шѣпнѣха склонили глава единъ къмъ другъ, съ испити, бледи лица и мрачно свѣткащи очи.

— Ерикъ Филандъръ се прибра въ Константиновградъ и латинскитѣ войски останаха въ Търновъ . . . въздѣхна ядно Радулъ.

— Мария направи добре, че не ни послуша тогазъ — рече Добромиръ — защото бѣше опасно да не съблазнимъ силния врагъ край границата да нападне такава беззащитна страна, каквато е сега нашата . . .

— Идушата пролѣтъ трѣбва да бѣде вече последната, — пошѣпна сѣкашъ на себе си Радулъ. — Повече не може